

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

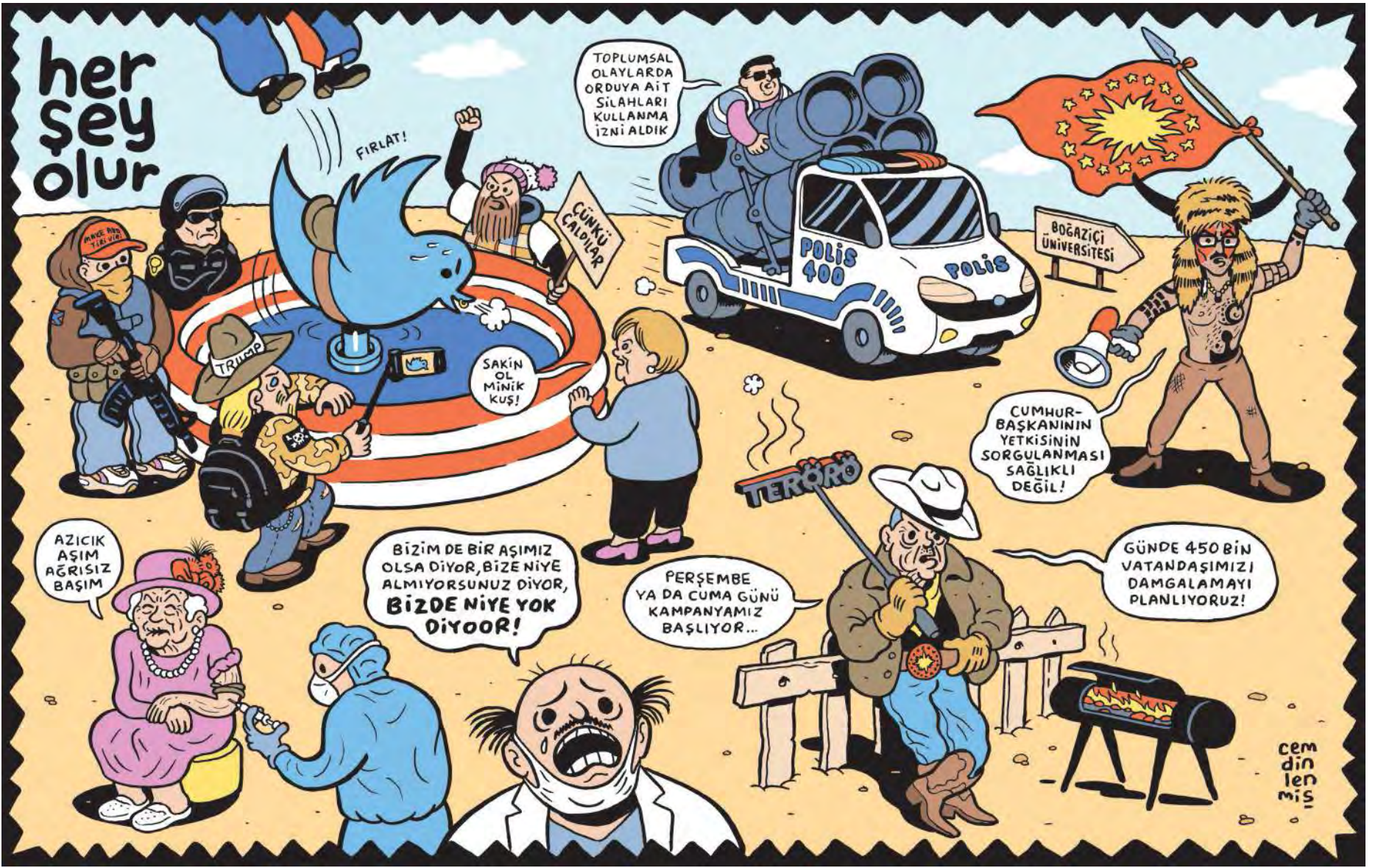
UYKUSUZ

Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü'ne atanan Melih Bulu'nun doktora tezinin bir bölümünde yüzde 50 oranında intihal tespit edildi.

REKTÖRLÜK

ACABA BU
UNVANIN
YÜZDE
KAÇI
BENİM?

Biz bu değiliz!

Dünyanın şımarık ve şımarık olduğunu hiç bilmeyen ülkelerinden biri de Birleşik Devletler. Hepiniz kendi

gözlemlerinizle gördünüz, yıllık savunma bütçesi trilyon doları bulan koskoca ülkenin kalbi, Beşiktaş Çarşı'yla kapışsa eşek sudan gelene kadar dayak yiyecek şaklabanlar tarafından işgal edildi. Ha tamam, bu şaklabanların otomatik silahları falan da oluyor ama Çarşı da keriz değil, otomatik silahlı taraftar topluluğuna karşı düz döner bıçağıyla gitmezler, onlar da kendilerince bir şekil düşünür diye tahmin ediyorum.

Tabii böyle hadiselerin ardından bir sürü insan ve bizim Emrah Ablak, olan bitenin saçmalığını olduğu gibi kabullenmeyi reddedip, bir trilyon savunma bütçesi olan ülkenin bir avuç şaklaban tarafından bu kadar aciz duruma düşürülüp darbe tehlikesi atlatma ihtimalini şüpheli bulduğundan "Var bu işte bir iş," diyor. Tabii Emrah "Moruk, bu işte bir iş var," diyor çünkü Emrah "moruk" demeyi sever.

Yani düşününce, gerçekten çok saçma. Batman filminde bile sırf ülkenin bir şehri ele geçirmek için ne prodüksiyon yapmıştı haydutlar hatırlarsanız. Burada yukarı mahallede kahveyi basmaya gitse okey istakısıyla enlemesine bütünleşecek adamların Birleşik Devletler senatosunu bastığını gözlemlerimizle gördük.

Buna biz ne kadar şaşırdıysak, Amerikan vatandaşları iki katı şaşırdı. Bir haftadır, tüm haber kanallarına sırayla

çıkan uzmanların ağzında sabit bir cümle var: "This is not who we are!" yani "Biz bu değiliz!" Hâlbuki Birleşik Devletler tam da bu. Özellikle "**Biz bu değiliz, biz diğer ülkeler gibi değiliz, bu başka ülkelerde olsa anlarız** (zaten biz tezgahlıyoruz genelde, niye anlamayalım?) **ama burası Amerika Birleşik Devletleri! Panama, Yunanistan, Kosta Rika, Mısır, Filipinler, Guatemala, Paraguay, Şili, Ukrayna, İran, Kongo, Türkiye değil!**" (of arkadaş, heriflerin şimdiye kadar darbe tezgahladığı, hükümet devirdiği ülkeleri yazarken canım sıkıldı, hepsini de yazamadığıma eminim, siz anlayın işte.)

Tabii bu arkadaşlar dünyanın kalanına göre imtiyazlı ve farklı standartlara tâbi olduklarını düşündüklerinden o bir trilyon dolarlık savunma bütçesini dünyanın dört bir yanına yaymışlar, kendi kıçları açıkta kalmış, esas bunu kabullenmek istemedikleri için, açık bir gerçeği inkar ederek, adeta "kırk kere söylersen gerçek olurmuş," totemi yaparken "Biz bu değiliz! Biz bu değiliz!" diyip duruyorlar.

Hâlbuki daha bir kaç ay önce #Tarih dergisinde de yazmıştım, Amerika Birleşik Devletleri kendi tarihinde de bal gibi darbe geçmişi olan bir ülke. Darbe de özetle şu şekilde: 1898 yılında Kuzey Karolayna'nın Wilmington şehrinde, seçimler yapıyor, seçim sonucu ilk defa numunelik üç beş siyah vatandaşa da şehir meclisine giriyor. Vay sen misin seçilen! Hemen "don't tread on me" bayrakları, komplo iddiaları, türlü çeşitli, bugünkünü aratmayacak bir denyoluklar silsilesi. Geçtiğimiz hafta Vaşington DC'de senatoyu basanların dedeleri, olmadı dedelerinin babarı falan çünkü kalkıştıkları şey aynı, motivasyonları aynı.

Bugünkü Trump kabilesinin dedeleri de, 1898'de "Bizi

siyahlar yönetemez," diyerek meclisi basıyor, şehri yakıp yıkıyor, yakaladığı siyah temsilcileri asıyor, yüzlerce insanı öldürüyor, yerinden ediyor ve yönetimi ele geçiriyor.

Daha önce de yazdığım gibi bu katiller asla cezalandırılmıyor. Bu katil sürüsünün arasından valiler, senatörler, başkan danışmanları, milletvekilleri, hâkimler, savcılar, üniversite rektörleri çıkıyor. Üniversite rektörleri muhtemelen o zamanlar Metallica yerine Robert Johnson sevdiklerini iddia ediyor ama etmiyor da olabilir tam bilmiyorum.

İşin komik tarafı (Ulan böyle bir kepezeliğin, hayvanoğlulhayvanlığın komik bir tarafı mı olur, demeyin, az dinleyin) 1898 yılında, sonradan aralarından bir ABD başkanı çıkmayan ama hepsi başkanlık dışında bütün önemli makamlara gelen bu aşağılık katil sürüsünü eleştiren bir köşe yazarı şunları yazıyor:

"Wilmington'da yaşananlar, Türkiye, Rusya, İspanya'da değil Beyaz Saray'a üç yüz mil uzakta, güneğin en iyi eyaletinde yaşandı!"

Bakın 1898'de yazıyor bunu. E bugün yaşanan olayları kıskırtanları da daha önceki gibi senatör, vali, bok püsür yapın da, böyle iki üç yılda bir **"Ama biz bu değiliz ki... Nasıl yani biz üçüncü dünya ülkesi miyiz yaaani, hiç yakışmadı,"** diye ağlamaya ve **"Ama burası Guatemala mı ki ama yaaa,"** demeye devam edin eşek sıpaları sizi.

(Ha bu işin içinde bir iş mi var? Valla bu işin içinde bir iş olsa, onu dünyadaki iki istihbarat örgütü haber alsa, orada şaklabanlık değil çok daha ciddi işler görürdük. Düz salaklığın gücünü hafife almayın.)

TAZE BİR BAŞLANGIÇ

cihan kılıg

• Haydi kurtul şu sıkıcı
setir hayatından, bak
ömrün geçiyor...

Vur kendini yollara. Bırak
doğa ana kucaklasın seni
şefkatli kollarıyla...

Yeniden nefes aldığını
hisset ve hatırla: Sen
tabiatın bir parçasısın!

İnsanlardan, medeniyetten
uzakta. Huzur içinde
fakat başına bir iş gelse
ne yapacaksın?

Seni burada kikir kikir
kesseler kimsenin ruhu
duymaz. Çabuk, dön hadi.

Durma, karış yine kalaba-
lıklara... Şehirde hayaf
var.

Enerjiyi hisset/Ritme kulak ver. Duyuyor musun?

Sevdiklerinin nasıl Garesiz .
lık içinde kıvrılarak hayata
veda ettiklerini!..

Çağrılara kulak ver!
Sağlık gelişmelerinin feda.
kârlıklarını boşa çıkarma.

Haydi dön evine, evde hayat var! Sevdiklerinle doyasıya vakit geçirmenin tam sırası.

Hayatta oldukları için şanslısın, onlar en zor gününde yanında olanlar. Sarı onlara. Ama bugün değil başka zaman.

Şimdi uzat ayaklarını ve sana özel hazırlanmış çeşitli kategorilerde, binlerce farklı içeceğin tadını çıkar.

YATAK KALMADI ÖZÜR DİLERİM!

ਦੇਸ਼ੀ ਚਾੜ੍ਹਕਾ ਤਰਾਸ਼ਾ.

Bitfi mi hepsi?

Mutlu musun?

Bitti...

Bilmern.

Yaklaş bak sana bir sır vereceğim. Yaklaş yaklaş.

Ben böyle söylüyorum ama
sen yine bildiğin gibi yap.

hii...

Tamam mı?

ta-

Sorular

Defne'yle nasıl tanıştınız?

İlişkimizin ikinci yılındayız ve hala bu soruyu soran olmadı. Ben ne olur ne olmaz diye bütün hazırlıklarımı yaptım. Tek başımayken sorulursa nerelerden başlayacağım, ne kadar neşeli bir tutum takınacağımı ayarladım. Olur da Defne'yle beraberken sorulursa, hikâyenin neresinde onun sözünü heyecanla keseceğim, hangi kısımda "Yanlış hatırlıyorsun" diyeceğim ya da hangi aşamada "Burayı Defne anlatsın" diye

pas atacağımı belirledim. Henüz dile getirilmese bile bir yerlerde duruyor o soru, her an sorulabilir. Bu nedenle cevabımı şimdiden hazırladım, içim rahat. Bunun gibi her an, her mekânda sorulmayı bekleyen yüzlerce soru var. Sahibini bekleyen sorular...

Ama bazı sorular gün yüzü görmemeli.

Derste, atölyede, toplantıda arkalardan gelen, "Bir kez daha anlatabilir misiniz?"

Bir daha maruz kalmamak için internet sitelerinde kendilerine ait sayfası olan, sık sorulan sorular:

Bütün mesai çıkmış sorulara harcanmışken, "henüz çıkmamış sorular:" Kendilerini tarihe geçirecek, kitaplara yazdıracak, çıkmış kılacak hocayı beklerler.

Tam hayattan keyif alacakken "Yarın ahirette soracaklar..." önsözü ile başlayan sorular.

Büyük teknoloji şirketlerin mülakatında sorulan "dahiyane" sorular.

Ölü doğan romantik ilişkilerin rutin sevgi kontrolü, "Beni seviyor musun?"

Cevap verilince sorun yaratan tek işlevi tiz sesli şişko akraba güldürmek olan, "Anneni mi daha çok seviyorsun babanı mı?"

Felsefe misali cevaplarla değil sorularla ilgilenen sokak filozoflarının retorik soruları, "Bayan saatiniz kaç?"

Bazı sorular da acil gün yüzüne çıkmalı.

"Şimdi gelecek servis kaç servisi?" ve "On iki buçuk uşak otobüsüne yetişiyor mu bu servisi?"

Bizi otogara götürecek servisi beklediğimiz yazıhanede sormayı düşlediğimiz bu iki soru, "soru sormanın ayıp olmadığını, o insanların görevinin bu olduğunu" içselleştirebilmiş cevval bir teyzenin inisiyatif alması sayesinde cevaplanıyor. Huzurlu hissettiğim, görece üst sınıf bir otobüs firmasıydım. İşlerin ters gitme şansı sıfır. Ama insanın içi yine de bu tür sorularla doluyor. Her işini doğru düzgün yapan bir firma, s.kko firmadan daha çok kaygı yaratıyor. Çünkü bütün ters gidişlerden ben sorumluyum. Bir kere saati karıştırıp otobüsü kaçırmışlığım, otogardan son dakika dandik otobüs firmasından bilet almışlığım var. Otobüse bindiğimde yerimde başkası uyuyordu, tam uyaracakken sokak filozofu "Ne fark eder?" sorusunu sorup başka bir koltuğa yönlendirmişti. Oturduğum koltuğun bileti sahibine sahip kişi ise başka bir koltuğa oturmak zorunda kaldı. Otobüste kimse kendi koltuğunda oturmuyordu, şoför dahil.

Teyzelerin, amcaların iç rahatlatan soruları eşliğinde servise binildi, otogara gidildi, otobüse yetişildi, otobüs saati ve biletle yazanlar birçok kez kontrol edildi, karanlıkta koltuk numarasına ışık tutuldu, doğru koltuğa oturuldu. Emin olmadığım her şey için onay almanın, giderek daha az şeyden emin olmama neden olduğunu fark ettim. Bu sebeple cevapları kendi içimde arıyor, yanılmamak için dua ediyorum. Tanımadığım bir aile dostunun Uşak'taki cenazesine gidiyorum. Çocukken ilk cenazeme giderken anneme "Anne sen ölecek misin?" diye sormuştum. Hiç ölmeyeceğini söylemişti, ikna olmuşum. Sırayla babam, kuzenlerim, diğer akrabalarım için sorumu tekrarladım. Her soruya aynı cevabı vermişti annem. Ama benim hazır fırsatını bulmuşken tanıdığım herkesi koruma altına almaya çalışmam nedeniyle komşumuz Ayda Teyze'ye kadar gelmişti sıra. "Ayda Teyze ölebilir." Ağlamıştım. Otobüsün kablosuz internet şifresi doğru değil. Herkesin elinde telefon, şifrenin sorulmasını bekliyorlar. Ama artık otobüslerde soru sorulacak muavinler de yok. Belki de kimse sormadığı için yoktur, havada asılı duran sorular gibi. Otobüsteki internetsizlik halinde, yoldaşım koltuk arkasındaki ekran oluyor. İçindeki oyunlar 10 yıl önce çok etkileyici bir teknolojik gelişme gibiydi. Ama ne grafikleri ne dokunmatığı bir adım ileri gitmedi.

Şarkılar arasında dolaştım, "ahmetkaya_3.mp3" ile cenaze havasına girdim. Sonrasında oyunlar sekmesindeki satranç tıkladım. "1 çevrimiçi: koltuk 12." Maç teklifi yolladım. Otobüsü, horlayanları, bomboş bozkıra bakıp hüzünlennmeyi tamamen unuttum. Siyahlı beyazlı 64 karenin içinde kayboldum. İki maç ben kazandım, iki maç o. 12 numaralı koltukta kim var acaba? Kafamı kaldırdım göremedim. "YENİ MAÇ TEKLİFİ!" Kabul ettim. Mola yerine kadar başa baş gitti. Otobüs durdu. Herkes indi. Az çorba içesim ve devasa lavabo göresim vardı, ama 12 numara yerinden kalkmadı, oynamaya devam etti. Vezirler takaslandı. Kale üstünlüğümü zekice bir at çatalıyla yok etti 12. Piyon oyununa döndü. Mat oldum.

Kafamı kaldırdım. 12 numara da kafasını kaldırıp otobüsün arkasına baktı.

Soran olmadı ama Defne'yle böyle tanıştık.

İLKER ALTUNGÖK

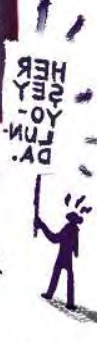
HERKES 'BELKİ BİRİ DE
ŞAŞIRTIR' DİYE
BEKLER OLDU...

İNSANLAR DEĞİŞTİ
VE BUNU KENDİLERİNİN
ESKİ HALLERİNE
SÖYLER OLDU...

DEDİM...
VE BUNA
HEMEN
KARŞI ÇIKANLAR
OLDU...

BU BİÇOK ŞEYİ
YENİDEN
HESAPLAMAMA
SEBEP OLDU...

O İLİŞKİNİN
HIÇ OLMAMASI
OLDU...

MAALESEF
ARTIK
DÜŞÜNCELER DE
FİLTRELİ
OLDU...

ADIMIZ
'AFFEDEN
SALAKLAR' OLDU...

ARTIK BULUNMAK
İSTEMEMEK OLDU...

BİZİ KURTARAN İŞTEN
SÖYLENMIŞ Bİ
'UMRUMDA BİLE
DEĞİL' OLDU...

MAKDANILD

Hayatım boyunca sayısız boş muhabbetin içinde bulunmuş biri olarak ne olursa olsun diyaloga inanıyorum. Birbirimizi dinleyelim, konuşalım, gerekirse tartışalım. He, yok mu farklı yöntemler? Elbet var. Bağırmaya inananlar

var örneğin. Peki bağırarak çözüm müdür? Yeterince bağırırsanız, evet.

9-10 Yaşlarında bir gün, annemin iş arkadaşı tarafından okul çıkışından alınıp Mc donalds'a götürüldüm. Mc Donalds'a ilk gidişim, haliyle oldukça heyecanlıyım. Sağ olsun zengin sıra arkadaşım Berk, gün boyunca mekan hakkında bilgiler verdi: Palyaço Ronald Mc Donald kimdir, top havuzuna hangi ayakla girilir, hangisi ketçap, hangisi mayonez gibi kritik konularda tecrübelerini paylaştı. Çocuk menüsünün yanında seçeceğim oyuncığa bile karar vermiştik. Winnie the pooh seçecektim. "Sarı bir ayı" dedi. "Elinde bal kovana tutuyor. Onu alman akıllıca olacaktır." İsmi daha önce duymadığım için defalarca tekrar ettim, artık hazırdım. Ailemle aramda yıllardır süren soğuk savaş bitmiş, hamburgerle tanışma vaktim gelmişti.

Okul çıkışında annemin iş arkadaşı ve yanında akranım çocuğuyla birlikte yola koyulduk. Çocukla o gün tanışmıştık. Soğuk bir tanışmaydı. Yol boyunca da hiç konuşmadık. Sonra restorana vardık. Sipariş için sıraya girdiğimizde anne ve hiç tanımadığım çocuk bir anda tartışmaya başladılar. Konu annesinin Mc Donald's yerine "Makdanıld" deyip bizi herkese rezil etmesiymiş. Çocuk ağlamaklı gözlerle, boyun damarları şişerek annesine bir şeyler çemkiriyor, insanlar bize bakıyor. Anne ufak ufak tehditlere başladı, "bak gideriz buradan... beni hasta etme." Ben de "gideriz" kelimesine takıldım, bir an an önce tartışmanın bitmesini istiyorum.

Gittikçe seslerini yükselttiler, bağırma sınırına dayandılar ve klasik son yaşandı: Anne restorandaki tüm sesleri susturacak kadar kuvvetli bir sesle çığlık atarcasına bağırdı. Açıkçası ne dediğini çok anlamadım. O kadar bağırılınca artikülasyon kayabiliyor. Kabaca "MAKDANILTINASIÇTIRMA!", gibi bir şeydi. Herkes sustu. Bir tek çığlığın yankısı ve patatesin hazır olduğunu müjdeleyen "bip bip" sesi... Sonra anne hiç bir şey olmamış gibi arkasını dönüp bana hangi oyuncu seçmek istediğini sordu. Bu sefer tüm gözler bana çevrildi. Paniğe kapılıp "Binidibu" gibi bir şey geveledim. "Efendim?" dedi kasiyer kadın. İkinci bir telaffuz krizini kaldıramazdım, "fark etmez" dedim, menümüzü alıp yerimize oturduk.

Bir iki dakika içinde hayat normale dönmüştü. Belli ki aile, bağırma problem çözücü bir enstrüman olarak kullanıyor. Alışkınlar yani. Masamız gayet neşeliydi. Hatta anne bir ara benim üzerinden çocuğuna takıldı: "Ben şimdi ne yapayım bu çocuğu, he Akın? Sen anneni böyle üzüyor musun hiç?" Üzüyor muyum bilmem de, ben anneme o şekilde milletin ortasında bağırırsam binidibuyu g.tüme sokacağından emin gibiydim. "Yok" dedim, "üzüyorum." O günün sonunda hiç istemediğim ve bir daha yüzüne bakmadığım bir oyuncak (Piglet) ve çığlığın travmasıyla eve döndüm.

ÖZER AYDOĞAN

Kedili Ev

Öyle oldu böyle oldu, kedi konusunda uzman oldum. Uzman derken artık son elimdeki elemanla birlikte ustalığımı şovunu yapar oldum. Kedim artık "otur" denince oturuyor, evde hiçbir zaman kaybolmuyor, "gel" diyorsun geliyor, "sırtıma çık" diyorsun, çıkıyor, "yanıma gel" diyorsun, geliyor yanıma kıvrılıyor. Ha bunun dışında bir de gündelik 1-1.5 saat at-getir oynamamız var. Evde zaman bol, bir şey izlerken ya da yemek yerken de at-getir oynayabildiğimden, genelde oyunsuz da kalmıyor. Artık nerede olursam sürekli yanımda, bilgisayarın arkasında, ayağımın üstüne ve sabaha karşı da dizlerimin üzerinde.

Yalnız, şöyle bir durum var, sanırım bu kedi normal bildiğimiz kediler gibi bir kedi değil. Sürekli kediyse evde kalmaktan mıdır, yoksa elemanın davranışlarını anlamaya başlamamdan mıdır bilinmez, aramız giderek de daha iyi oldu. Konuşmasak da anlaşıyoruz, bazen konuşarak anlaşıyoruz. Manzara seyrediyoruz beraber, ona duvardaki osuruk böceğini gösteriyorum, direkt koşup kemiriyor. Leş gibi kokuyor her yer. Osuruk reyizler de hareket konusunda afadersiniz, Allah'ın sonuça yarattığı bir mahluk ama biraz mallar. Hatta dümdüz mallar. Sanki dert tasa yokmuş gibi, yavaş yavaş dolaşmalar. anteni filan ancak büyük mevzu çıktığında oynatmalar filan... Herifler de bir acayip. Zırh gibi zaten üzerinde şekil var. Çok gerekirse alta kanatları çıkartıyor "Zzzööööaaaarrtt!" diye, mal mal uçuyorlar, falan filan... Bir de zora ya da dara geldiler mi artık gütləri mi atıyor, ne oluyorsa gel leş gibi kokuyorlar ya.

Sinek reyizler bir yandan osuruk reyizler bir yandan ev içinde yuvarlanıp gidiyoruz. Eleman artık iyice büyüdü. Bazı köpeklerden daha etli ve iri. Ayağa kalktığı zaman neredeyse göğüs hizasına geliyor ayakları. İyice it oldu.

Geceleri tabii ev soğuyunca geliyor sırtını bana veriyor, kucagımın oraya kıvrılıyor. Sabaha karşı burada takılıyor. Sabah olup da apartmanın kaloriferleri yanmaya başlayınca, paşamız hemen... Yooo hemen de değil, önce kaloriferlerin ve üzerindeki mermerin ısınmasını bekleyip, aynen yanımdan uzuyor.

Kalorifer üzerindeki mermerde kuşlara ve ağaçlara bakıp öyle bir iki saat sonra geliyor. Bu sefer ayaklarımla dizlerim üzerine oturuyor bütün o sıcakıyla. Altın iki saat kaloriferi yemiş kedi sıcaklığını bilir misiniz? Kaynarca gibi bir şey. Ayaklarınız ya da kedinin temas ettiği yüzeylerin altında kalan her noktanız anında terlemeye, ısınırken de mayışmaya başlıyor. İşte o an birden uyuyakalıyorsunuz. Çok ani bir şekilde gümmpss diye uykuya düşüyorsunuz.

İşte o zamanlarda -şimdi birkaç ay sonra fark ediyorum ki- çok acayip rüyalar görüyorum. Rüyalarım da genelde benim kedi ya yakınlarımda oluyor, ya da bazen benimle konuşuyor gibi. Ama öyle Türkçe, İngilizce ya da Miyavca değil. Akıldan akıla, bir ortak varlık gibi oluyor benimle. Ne düşünüyorsa hissedebiliyorum. Farklı düşünüyor, sizin benim gibi değil. Anlatmak istediği şeyleri daha farklı tanımlıyor. Mesela eğer açsa aklından "Mrreeeph" gibi bir ses düşünüyor, duymasanız da aç olduğunu anlıyorsunuz rüyada.

İşte böyle günler günleri kovaladı. Şimdi kesinlikle kedimin sabah beni uykuya yatırarak benimle konuşmak istediğine eminim. Çünkü uyandıktan sonra rüyamla ilgili konuştuğumda bana daha bir farklı baktı. Bu hafta kedimle rüyamda iletişim kurmaya çalışacağım. Gelişmelerle bizden ayrılmayın.

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal

enfeksiyon
sunar;

BOSTANCI
DİNAMİKLERİ

Haftaya görüşmek üzere.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Küçük kent kapıları, sur dibi dükkânlar / Her zaman olmalıdır. / Yolları nasılsa oralara düşenler / Eskilerin durduğu bir zaman olmalıdır."
Yedikule/ Behçet Necatigil

"Eskilerin durduğu bir zaman" Olmalı. Doğru. Var burada neyse.(Antalya) Eski vakitleri daracık çıkmazlarında, birbirine sürtünen karşılıklı cumbalarıyla sıkıştırıp sabitleyen Kaleiçi'nin sokakları. Denize kıvrıla kıvrıla inen yokuşları. Bir orası kaldı zaten. İlk fırsatta bir sığınağa kaçır gibi (sirenler) o tarafa doğru sapıyorum. (aramızda on onbeş metre ya var ya yok, evle, hemen karşı)Yalnız, eski zamanlar öyle durdukları gibi duramıyor. Maalesef. Birakmıyorlar. İki bin yıllık bir Roma tapınağı kalıntıları üzerine kurulu o ünlü; çok çok eski bir yangında külâhı yanıp düşmüş "Kesik Minare" mesela, berbat bir restorasyonla parlak, gıcır gıcır bir külâha "kavuştu" Gövdesi de yenilendi. (tarihi eseri yenilemek?) Ne rengi ne dokusu, ne de üstüne sinmiş eski zaman... Hepsi uçtu gitti.Yepyeni. Geçerken başka tarafa bakıyorum. Hakeza, eski konaklar, evler... restorasyon adı altında kendi kendilerinin iyice sadeleştirilmiş, kabalaştırılmış üçüncü sınıf birer soluk kopyalarına dönüştürülüyorlar. Birer ruhsuz maket evlere. Suyunun suyunun suyu. Eskisini görmüşseniz; "ha evet, andırıyor" denebilecek bir ucuz taklit. Gözünüzü hafif kısarak biraz yan gözle bakarak geçmeniz lazım. Ki iğiniz acımasın. Eski zamanların şehrin

meselerinden söz eden; yakınan makalelerine benzedi giriş biraz. Her gazetede vardı. Eskiden. Laleli yokuşundaki çınarların kesilmesi. Ada vapurlarının vaktinde kalkmayışları falan... Çocukluğumdaki gazetelerden hatırladıklarım.Ama en renkli, en ahenkli revnaklı olanları;Ahmet Rasim'in "Şehir Mektupları" adlı (çoğu 1890'larda "Malumat" adlı gazetede yayımlanmış) makaleleri, denemeleri. Kesin onlar. (günlük hayat, anılar, tesbitler, teşhisler) Müthiştirler. Şöyle bir cümlesi hep aklımda: (bu şehir meseleleriyle ilgisi yok ama) Çocuklara soruyordu, galiba bir bayram arifesi yazıydı; "pembe rüyaları görmek için kırmızı uykulara yatmışlar mı?" "Kırmızı Uykular" Çocukluğun sihri, şiiri... Müthiş yetenekli bir yazar, hem de bestekârdı üstad. O zarif, kırılgan ince ruh, alkol zaafıyla da ünlüydü. (alkol zaafi olanlara zaafım; yazmıştım) Aylarca eve

Behçet Necatigil 1916-1979

gitmediği olurmuş.Yazarı çok seven Tanpınar şöyle anlatmıştı; "...Ahmet Rasim'le bir defa karşılaştım. Heybeliada'da deniz kıyısında bir meyhanede sabah rakısını içiyordu. Senelerden beri içimde birikmiş duyguları söylemek istedim. Kızarmış ve bulanık gözlerle bana baktı.Ve büsbütün başka şeylerden bahsetti.Yalnız bir ara beni dinler gibi oldu ve hemen arkasından 'Bestenigârım'ı sever misiniz?' diye sordu. Biraz şaşırmağa beraber; 'Hem de çok...' dedim.

Ahmet Rasim 1864-1932

Bilmem şaşırmaya hakkım var mıydı? Ben muharriri aramıştım, karşıma mûsikîşinas çıkmıştı." ("Bestenigârım": üstadın, gençliğinde müzik dersi verdiği, pek beğendiği bir genç kızın, gencecik yaşta veremden ölmesi üzerine; güftesini kendi yazdığı ünlü eser) Rahmetle, saygıyla anıyorum. Şehir Mektupları'nı okumayanlara "hararetle" de (böyle denirdi) tavsiye ediyorum. (kullandığı dil'in ahengine, lezzetine tam varabilmek için sadeleştirilmemesini bulun bence)

Kaleiçi bu ara kalabalık. Epey turist dolanıyor.(kışa, pandemi koşullarına göre yani) Gezinenlerin hepsi Rus. Sadece Ruslar. Çok şaşırtıcı. Türkler de pek pek nadir. Sokaklarda sadece bol "J"li; j'lerin sessizlerle çarpıştığı Rusça. Sanki bir Rus şehrinde geziniyorsunuz. Seyahate çıkmışsınız duygusu veriyor. Hoş. Bu pandemi günlerinde yola çıkmak, uçağa binmek büyük risk. Batılılar evlerinde. Ruslar için mesele değil.

Ünlü Rus ressam Boris Kustodiev'in bir tablosu 1878-1927

Rus Ruleti'nin mucitleri onlar. (Rus ruletinde ölüm riski altıda bir, pandemide: aşağı yukarı; binde bir) (büyük çoğunluğunun yüzünde nizami maske de yok) Sokaklar podyum gibi. Neredeyse hepsi boylu poslu, atletik. Çok da güzeller. Bilmem, etraflarında yerli halktan; hatta başka hiçbir halktan, tek bir kimse olmayınca (hele hele hafta sonları) neler hissediyorlar. Seyreltilmiş bir Rusya duygusu. (Rusya'da bile gezinirken daha çok Türk'e rastlıyorlardır) Çinlilerin kendi ülkelerinden hiç çıkmadan "başka ülkeleri gezmüş gibi" olabilmek için; birebir aynısını inşa ettikleri Avusturya caddelerinin videolarını görmüştüm. Avusturya, aynısı; ama sırf Çinliler geziniyor. Onun bir versiyonu. Herneyse, pek severim kendilerini, hoş gelmişler...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

EMRAH ABLAK'LA MİZAHÇILIK

-bitti-

-bitti-

AYIÖĞLÜK

CİNGELALÇ CİNGİL ET CİNGİL DİPLE

"Odunun sebepsiz yere yandığı görülmüş müdür? Yakan ve yakılan bir yerde birleşince, sözler çıkmağa başlar."

Cafer-i Sâdik

* Bütün dünyaya silah satıp teröze ederken Koca Amerika'yı es mi geçecekti, derin ve faşist ABD? Emperyal kapitalizmde vatan yok, parsel ve arsa var. Halk yok, tüketici ve müşteri var. Etik yok, yasal boşluk ve silah zorbalığı var.

Bir kez daha en sevdiğim sosyalist Rosa Lüksemburg'u analım: "Ya sosyalizm, ya da barbarlık."

* Kapitalistin emperyalizmi, liberalin dilinde yumuşadı, 'küreselleşme' oldu.

* Dünya külliye mi böyle, bizim bura mı tuhat ötesi? "Dindar" diye bilinen iktidar partisinin dinden soğuttuğu araştırmalarla sabitlenişi yetmezmiş gibi, güya solcu ana muhalefet partisi de soldan soğutma misyonunu gayet güzel başarıyor! Bu kadar da değil, Türk milliyetçisi parti, milliyetçilikten soğutuyor; keza 'Kürtçü' bilinen parti de kendi aidiyetinden soğutma işleminde hiç de geri kalmıyor. Geriye de ideolojisi "ne idüğü bilinmez" olan Meral Hanım'ın partisi kalıyor. Ki orası da hizipten hizibe savrulurken, boşluğu doldurmak yerine yeni boşluk yaratıyor. Gayet muamma dipnotlar Babacan, Davutoğlu, Sarıgül. Abdullah Gül, durduğu pusuda unutmuş kendini...

* Beyaz Futbol: Mutasyona uğramış Stadyum...

* İsrail, hangi vicdanı dinlemiyor da Filistin halkını aşidan mahrum etmeyi politika sanıyor? El insaf, Kur'an'da en çok adı geçen peygamber Hz.Musa! Bu mudur kadim kardeşlik anlayışınız?

Yahudi Şair Erich Fried (1921-1988) versin size cevabı: "Canımıza okudukları zaman elbette sizden biriydim / Şimdi siz başkalarının canına okurken, nasıl sizden biri olabilirim?!" ('Dinle İsrail' adlı şiirinden)

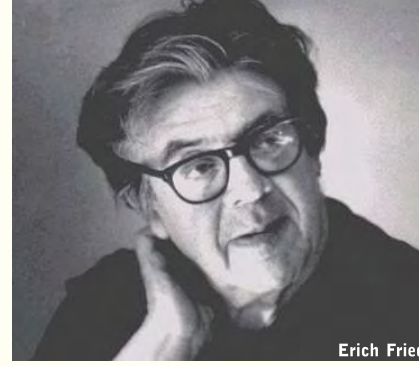
* Sayın Papa, rahibelerle rahipler evlenebilsinler bence efendim, iyi günler.

* Niye yedi günah? Şuna "yedi normal" diyelerdi ya! Oburluk değil de yaşayacak kadar yemek, şehvet değil de aşkla sevişmek, kibir değil de kıvanç mesela. Mesela tembellik değil de hakikatlı yorulmayı takiben istirahat, ağgözlülük değil de tokgözlü istekle gayret, kıskançlık (haset) değil de gıptayla örnek alma. Olmaz mıydı delirten öfke yerine, mesai yaptıran kararlılık, mesela?!

* Mars'ta hayat var, Marslılar var diyelim. O zaman "Mars hayatına inanma, her şey gelip geçici" diyen Marslı da mevcuttur illa ki...

* Rahmetli anannem Âtiye Kartal, inançlı ve mavi gözlü insandı. Bir gün misafirlige

gelen çiftten adam olanı, coşmuş ve karısını göstererek "Tapıyorum bu kadına teyzeciim" demiş, anannem de "Tap evladım" diye cevap vermişti. Misafirler gidince "Tapıcaksan Allah'a tap be adam, misafirsin diye sustum" şeklinde söylenmişti Âtiye Hanım...

Erich Fried

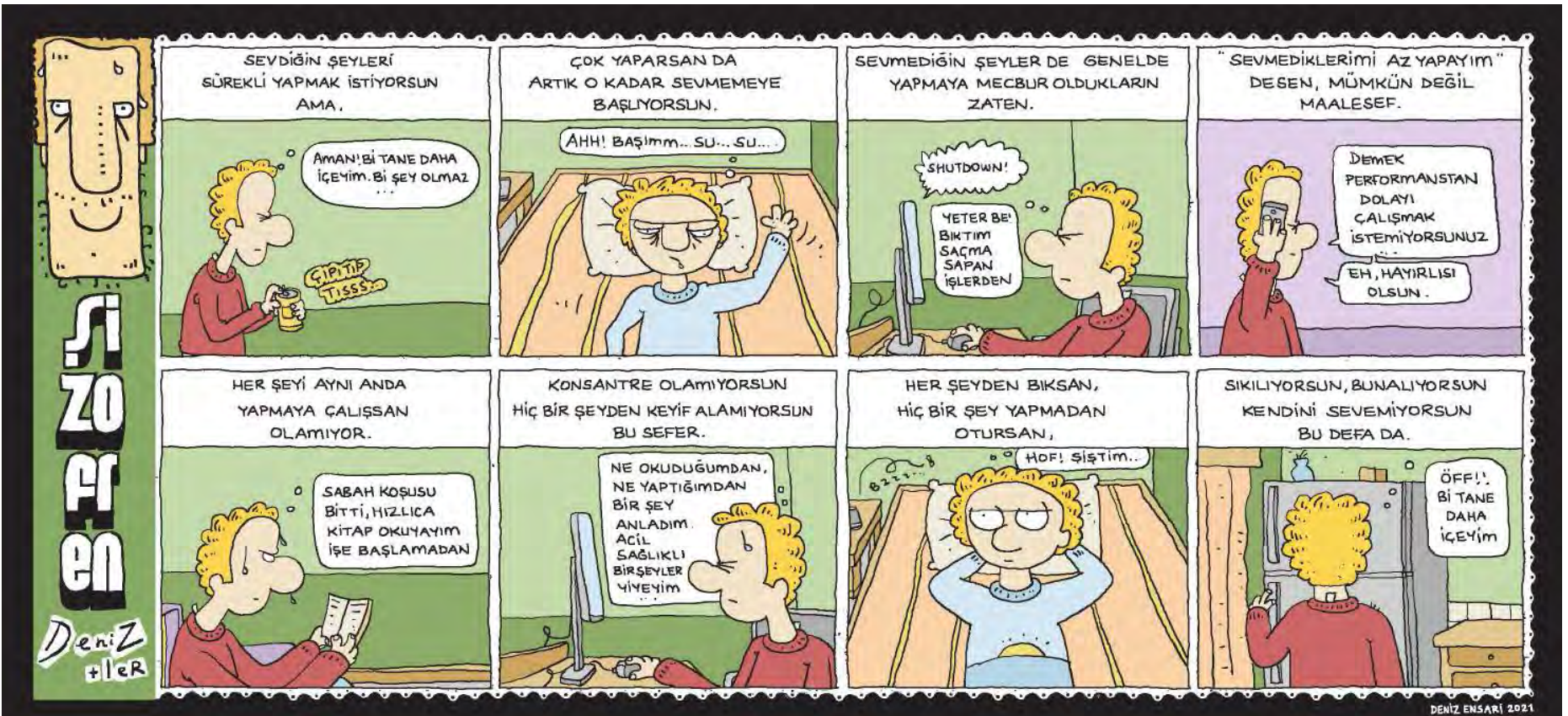
* Alışveriş merkezinde, kadının "Aaaa, abla!" diye aynadaki kendi suretine doğru kollarını açarak gitmesi...

* Annem, akrabamız olan kadınla konuşuyodu telefonda, 'Nasılsın'diye sorunca 'iyi değilim abla' cevabını almış. 'Hayırdır' demiş annem, akraba demiş

ki "Üstüme kadın düştü!!" Görünmez kaza, merdivenden sen kadıncağız yuvarlan, bizim akrabanın üzerine devril. Çok şükür hasar yok. Laf acayip sadece. Olağan durummuş gibi "üstüne kadın düşme" hali...

* Aşk acısıyla basur sızısını aynı dönemde yaşayan arkadaşşıma halini sordum, "Basur düzeldi, diğer durum aynı" dedi. "Bari dertlerden biri bitmiş" dedim. "Esasında yeni sevgili bulmak mümkün" dedi ve ekledi: "Yeni bir göt ise imkânsız!"

- * Bebek Kafası konuşmaları, YouTube'da Çirkin Sanatlar kanalında...

erhan güneş

Pimaş Görüldü

Kot altı diye sınıflandırdığımız dört daire, yaklaşık bir haftadır lağım sorunu ile mücadele ediyor. Farklı kurumlardan gelen farklı ekipler bu soruna bir türlü çözüm üretmedi. Umutlarımız yavaş yavaş tükenirken apartman sakinleri arasında inancını yitirmeyenler de vardı. Ev sahibine ulaşmak ise imkansız.

Telefonlara cevap vermiyor ve atamalarını usulsüz bir şekilde yaptığı yeğenlerini göndermekle yetiniyordu. Apartman önünde toplanan kalabalık, alkış ve şarkılarla protesto ederek yeğenleri olay yerinden uzaklaştırmayı başardı. Tüm bunlar yaşanırken aldığımız bir telefon, azalan umutlarımızı biraz olsun yeşertti.

Az önce yola çıkan İSKİ ekipleri hala bir şansımızın olduğunu ve inancımızı yitirmememiz gerektiğini söylüyordu. Apartman olarak bir kez daha kenetlendik ve kurtarıcımız olduğunu düşündüğümüz kepçeyi beklemeye başladık. İnancı yüksek olanlar, inancı az olanlara dönüp "Size söylemiştim. Geleceğini biliyordum" diyerek zamanında kendilerine inanmadığımız için bir nevi sitem ediyordu bize. Haklı oldukları için sesimizi çıkarmadık ve bozuk psikolojilerini de göz önünde bulundurarak alttan almayı tercih ettik.

"İski gelse ne olacak" diyenler de vardı aralarında. Birlik ve beraberlik tam manasıyla sağlanamıyordu. Zaman zaman grup içinde çözümler yaşanmadı değil. Çok geçmeden yokuş başında ihtişamlı görüntüsü ile bir kepçe belirdi. Kendisini bekleyen kalabalığa, korna çalarak selam verdi. Bazılarımız bu selamı ellerini havaya kaldırarak bazılarımız ise başını öne eğerek aldı. İncelemeler yapıldıktan sonra vakit kaybetmeden kazı çalışmalarına başlandı. Hepimiz pür dikkat izledik. Bu dev kepçe, kıvrak olmayan ancak hipnotize eden manevraları ile hepimizin takdirini kazanmayı başarmıştı. Belli ki bizden daha fazla şey biliyordu. Kazı çalışmaları saatlerce devam etti. Nihayet, kepçeye yön tayin eden ustalardan biri yüksek sesle "Pimaş görüldü" diye bağırdı. Bir diğer usta da ona eşlik etti: Evet Pimaş görüldü!

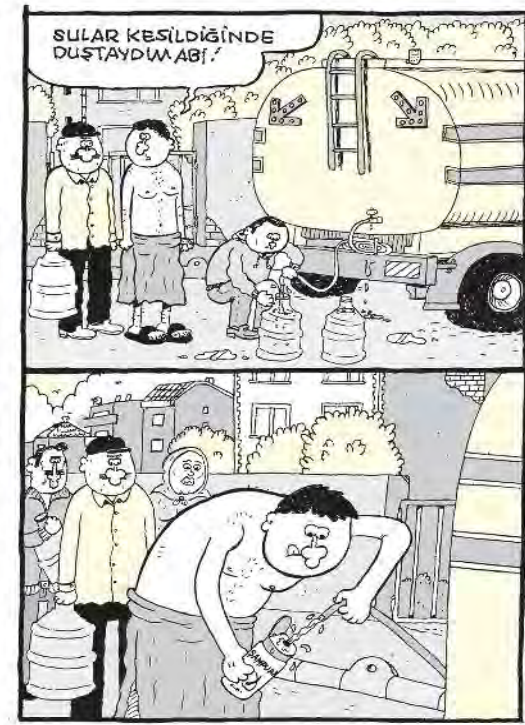
Günlerdir aradığımız şey Pimaş'mış meğer. O sevinince bizler de sevinдик. Birbirimize dönüp "Pimaş görüldü" dedik. Apartman sakinleri bir süre birbirlerine dönerek bu cümleyi kurdu. Herkesin birbirine dönerek bu cümleyi kurduğundan emin olduktan sonra buna bir son verdik. Görünen Pimaş öyle zannediyorum ki sorunun kaynağıydı ve artık çözüm üretilcekti.

Az önce inancını yitirmiş ve umudunu kaybetmiş bir şekilde bekleyen kalabalığı yeniden bir araya getiren şey Pimaş oldu. Boruya hep birlikte baktık. Günlerdir devam eden sorunun başkahramanı karşımızda duruyordu. Sinirleri fazlasıyla yıpranmış olan bazı daireler Pimaş'ın üzerine yürüyüp onunla kavga etmek, en azından sözlü tartışmaya girip bir şekilde sinirini atmak istedi ancak bunun doğru bir hareket olmayacağını ve karşısındakinin cansız bir varlık olduğunu anlatmaya çalıştık. Çok geçmeden ikna olup sakinleştiler. İski ekiplerinin yoğun çalışmaları sonuç verdi. Apartman sakinleri tek tek evlerine girerek aynı anda sifonlarına bastı.

Çamaşır makineleri eskisi gibi gürültülü bir şekilde çalıştırıldı. Hızını alamayanlar "Ben kurutma makinesini de çalıştırıcım" dedi. Kimse bu taleplerine karşı çıkmadı. Bu sesler, bir kutlamanın, büyük bir zaferin sesiydi. Kot altı dairelerde hiçbir sorun yoktu artık. En azından şimdilik. Ben İski flamasını alıp apartmanın terasına çıktım ve flamayı sert zemine saptırdım. Bu flama dalgalandığı sürece kutlamalar devam edecek ve yeni bir sorunla karşı karşıya gelmeyecektik. İnancımız zayıf da olsa, bir süre daha rahat edeceğimizi ve başımızın ağrımayacağını biliyorduk. Bu gelişmelerden sonra Komşular Whatsapp grubunda, tarihe geçecek şu cümleler yer aldı:

Uçurumun kenarında yıkık bir apartman...Türlü emlakçılarla kanlı sözleşmeler. Günlerce süren telefon trafiği... Ondan sonra, içeride ve dışarda saygı ile tanınan yeni apartman, yeni yaşam, yeni kiracılar... ve bunları başarmak için aralıksız kazılar.

Osman Şahir

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 13 OCAK 2020 | Sayı: 696

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLİNİZ!

özet:

ORTAM ÜSTÜNE VAZİFE OLMADIĞI HALDE TOLGA'NIN EV TELEFONUNA BAKMIŞTIR. ARAYAN TOLGA'NIN EVDE UYUDUĞUNU ZANNEDEN MANİTASIDIR. ORTAM TOLGA'NIN YALANINI DEŞİFRE ETTİĞİNİ ANLAYINCA GTÜ ÜÇ BUÇUK ATARAK ANNELERİN HASTANE İŞİ VAR YALANIYLA NOT YAZIP ALELCELE EVDEN TOPLUKLAŞTIRIR

SENARYOYU YAZAMADIĞINDAN
GEYSU'YE GİDEMİZ GİDEBİLECEĞİ
TEK ADRES EBEVEYN EVIDİR

DAHA DA
FENASI
ANAHTARI
KAPIDA
UNUTTUĞUNUN
FARKINDA
DEĞİL

PANDEMİDEN BERİ İLK GELİŞİDİR EVE

AMAN ANNE UZAK DUR
ÖYLESİNE Bİ UĞRIYIM DEDİM
Bİ ŞEY BULAŞTIRMIYIM
ŞİMDİ

OĞLUM NERELEDESİN,
GEL Bİ ŞEY OLMUZ,
ÖZLEDİK KUZUM

NE YAPTI
NELER ETTİN
GEL HELE Bİ
ANLAT
ORTAM
EFENDİ

VALLAA BABA SENARYO İŞİ ALDIM ONU YAPIYOM,
İŞLER ON NUMARA GİDİYO ÖYLE YÜZÜNÜZÜ GÖRMENE,
Bİ İHTİYACINIZ VAR MI SORMAĞA GELDİM, ORTALIK
ÇOK SAKAT HEMMEN ODAYA ÇEKİLİM
RİSKE GİRMEYİN

YAVUŞAK
HAYIRSIZIN
BAHANESİ
HAZIR

ÇAMAŞIRLARI SARMIŞTİM
DUR ONLARI TOPLIIM

SARMIŞTİM DİİL SERMİŞTİM!
AMMAN YAKLAŞMA ANNE
NAAPIYOSUN BEN
TOPLARIM

HE SERDİM İŞTE. BABAN BURANIN
PETEKLERİNİ KAPATMIŞTI, AÇ UŞÜME OĞLUM

NOOLDU YAVRUM, CANIN BİR ŞEYE Mİ SIKKIN?
NİYE ÖYLE DERTLİ DERTLİ DURUYORSUN?

YOK ANNE YAA BİŞİİ,
SENARYOYU DÜŞÜNÜYÖM.
YEMEKTEKİ KOKAN
ETSE YEMEM

Bİ KEREÇİK AN-
LAT LEN, BELKİ
DERMAN BULUR

DERDİ DE
TELMAŞA,
ANNE NAAPSIN?

MAFYAYA BORCU OLSA DAHA
ŞEREFLİYDİ. İNFAZ SAATİNİ BEKLER
GİBİ ARKAAŞTAN GELECEK TELE-
FONU, YIYECEĞİ FIRÇAYI
BEKLİYOR

DÜŞÜNÖN Kİ DAHA ANAHTARI
UNUTTUĞUNU BİLMİYÖR

O ESNA TOLGA.
APAR TOPAR
KORAY'I
ÇAĞIRMIŞTIR

KAFAM ÇOK BOZUK KORAY.
ANAHTARLARI GETİRDİN Mİ?

ORTAM BİLİYO
MU SENDE YEDEK
ANAHTAR
OLDUĞUNU?

HEE BURDA.
HAYROLA
NOOLDU
KARDEŞİM?

EVEET,
BİLİYO,
NİYE Kİ?

GEL MORUK GEL
BAŞIMA NE İŞLER
AÇTI O DENYO

SONRA AABI EVE GELDİM
Bİ BAKTIM ANAHTARLAR
KAPININ ÜZERİNDE,
UNUTMUŞ GİTMİŞ
GERİ ZEKALİ

GİRDİM BAKTIM NEYSE Kİ
ZULALAR, CUKKALAR,
ELEKTRONİKLER
YERİNDE, KİMSE
GİRMEMİŞ. AMA
DÜŞÜNSENE;
YA BENDEN ÖNCE
BİRİ GELSEYDİ,
GİRSEYDİ...

TOLGA DA SAĞLAMCI
ÇAKAL, KAPIDAKİNİN
VERDİĞİ ANAHTARLAR
OLMADIĞINI TEYİT
İÇİN ÇAĞIRMIŞ
KORAY'I BU BİR

İKİNCİSİ İSE
GERÇEKTEN
DERİN BİR
İÇGÖRÜ
GEREKÇESİ;
EEE, PATRON
ADAM OLM
ONCA ELEMAN
ÇALIŞTIRIYO
YANINDA,
ADEMOĞLUNUN
DALYRAKLILARINI
BİLMEZ Mİ?
O GEREKÇEYE DE
GELİCEEZ AZ
SABREDİN

ŞİMDİ O İBNEYİ ÜRKÜTMEDEN BURAYA
ÇAĞIRMAMIZ GEREK. BAKALIM ANAHTAR
İÇİN SENİ ARAYACAK MI? EĞER DELİKANLI
GİBİ KABAHAHATINI ÜSTLENİRSE AFFEDİCEM

ULAN NE ADAMIN,
O NASI Bİ CİĞER
OKUMA
ÖYLE?

SIKINTI YOK KOÇUM, İYİ OLDU ZATEN
SAFRA MANİTAYDI KURTULMUŞ OLDUM.
ATLA GEL KORAY DA GELİCEK KOKTEYL
YAPICAM SİZE. ANAHTARI UNUTMA, Bİ
ARA ERİNÇ'E GİDİP GELİCEM DIŞARDA
KALIRSN. VALDE FİLAN İYİ Dİ Mİ?
HALLETİN HASTANEYİ? GEÇMİŞ OLSUN

E EVET KANKA,
HALLETTİM.
GELİYÖM
O ZAMAN

ATLA
GEL
HADİ
ÖPTÜM

KAFAYI YIYICEM NEREYE KOYDUM
LAN KODUMUN ANAHTARLARINI
NEREYE? TOLGA BU SEFER
AFFETMEZ, EYVAH EYVAH

YOLDA MI
DÜŞÜRDÜM
NAAPTIM

KORAY! KANKA SENDE TOLGA'NIN ANAHTARLAR
VARDI Dİ Mİ? MORUK BANA DA VERDİYDİ ŞİMDİ
BULAMIYOM, SENDEKİNDEN ÇOĞALTABİLİR MİYİZ
BANA, HADİ GÖZÜNÜ SEVİM TOLGA SKER BELAMİ

TAAM
HALLEDERİZ
KANKA,
ATLA GEL
SEN, EVDE
BULUŞURUZ

OK DE
OK DE